

LUT PAP

—Un cop, va sortir-me un promès que es volia casar amb mi.
 —I per què no ho va fer?
 —Per una futesa. Perquè vaig tenir un nen...

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre Ptas. 3'—
Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

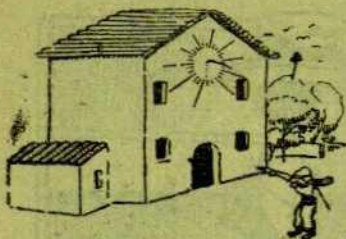
Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

PAPITU

Disbauxes confidencials

L'HORA NOVA

Com que ja no és el temps qui regeix el destí dels rellotges,

avui ja no és la mateixa hora d'ahir a aquesta hora. Això, que ha ciutat ens ho prenem amb una certa filosofia, car estem sempre a mercè de tota mena de disposicions, a pagès ocasiona un trasbals sorollós.

El pagès, que sempre s'ha guiat pel cant del gall, el capvespre i el rellotge de sol, si és un pagès a la moderna ha d'aprendre a calcular i es torna neurastènic.

Es clar que la majoria dels pagesos segueixen com abans i no fan cas de les disposicions, la qual cosa fa que, com que cadascú va a la seva, en l'actualitat hi ha tres horaris en vigència.

L'hora nova, a ciutat.

L'hora vella, a pagès.

I l'hora de Londres, que és l'hora dels radio-escuchas.

LES PEL·LICULES CIENTIFIQUES ::

Així com hi ha aficionats a presenciar atropells, espectadors assidus a tots els incendis, llegidors àvid de desgràties que del diari només en llegeixen la secció de successos, hi ha una altra mena de gent que els agrada

marejar-se, i, per aconseguir-ho, no reparen en sacrificis.

Per aquest motiu, cada vegada que s'anuncia un espectacle no apto para señoritas ni per a menores de edad, hi ha un moviment d'expectació entre els aficionats a les sensacions fortes,

que hi acudeixen com un sol home.

Aquest és el secret de les pel·lícules científiques. Els que hi acudeixen entren a la sala d'espectacles tremolosos, emocionats i no sabent si podran resistir-ho. Tot els trasbalsa. Llegeixen el primer rètol i ja es neguitegen. A mig espectacle, però, quan els carnisers ja han obert tres panxes, han tret un ronyó i han esfondrat una matriu, se'ls acaben

les forces i senten necessitat de sortir al carrer. Al carrer sempre hi ha un fanal amable que els brinda lloc on descansar el seu front, mentre restitueixen el dinar o el sopar. Després, sent tintines, i amb una color trencada que enamora, compareixen a casa seva i no sopen.

Altres espectadors, els menors d'edat, per exemple, s'engresquen amb les pel·lícules de paris. S'empassen la saliva, suen, però aguanten, i a la nit ho somnien.

Respecte a l'interès científic i instructiu d'aquest espectacle, el creiem a l'alçària de les figures de cera i dels fenòmens de baraca.

LA CLASSICA MANTELLINA :: :: ::

Ens referim a la mantellina del Dijous Sant.

De clàssiques mantellines n'hi ha dues.

La clàssica mantellina del Dimarts de Cendra i la clàssica mantellina del Dijous Sant.

De la primera en disfruten els representants del proletariat.

De la segona, les nenes bien i les senyores de sa casa.

Amb una bona pinta i una mantellina completa, el prestigi d'una dona resta sempre intacte, per més empentes que hi hagi.

La mantellina és la capa que tot ho tapa, i amb quietud i recato la qüestió és passar el rato.

El nostre mal no vol soroll.

I en aquest món qui no s'aprofita és perquè no vol.

GUNDEMARO RECOLONS

★ ★ ★

L'AGENT DE NEGOCIS

Comèdia passional en dos actes, en vers del més terrible i amb prosa dolentíssima, original de C. Hagal Astics

PERSONATGES

Clorofina, 20 anys.

Quimet, 21 anys.

Don Pancràs, 50 anys.

ACTE PRIMER

L'escena representa l'interior d'una alcova riquíssima de la torreta de don Pancràs. Una mica confosament, es veurà sobre un llit, que estarà al fons, com es remouen dues siluetes, que pel diàleg, es comprèn que són de diferent sexe.

CLOROFINA
(entre sospirs)

Ai, Quimet, rei de ma vida, i que me n'has fet, de feliç!...

QUIMET

Clorofina, reina meva, t'estimaré sempre!

CLOROFINA

I jo sempre seré teva!

QUIMET

Per sempre?

CLOROFINA

Per sempre!

QUIMET

Essent així, en prova del meu

—Si véns, t'ensenyaré un joc nou que no coneixes...

—Què? Què? Dignes!

—El «Mah-Jong»!

amor, vols que...? No saps tu l'amor que et porto acaparat, per tant temps que no et veia.

CLOROFINA

De debò?...

QUIMET

Sí, Clorofina.

CLOROFINA

Clorofina! No em diguis pas això!

QUIMET

Doncs, què vols que et digui?

CLOROFINA

Clorofineta...

QUIMET

Es igual. Au, tornem a tre-

ballar, que quan sóc a ta voreta no em cansaria.

(Tornen a la feina. De sobte se sent el timbre de la porta que toca fent molt d'escàndol, espantant els dos enamorats, que no saben el que es fan.)

CLOROFINA

Verge Santa, el meu marit!

QUIMET

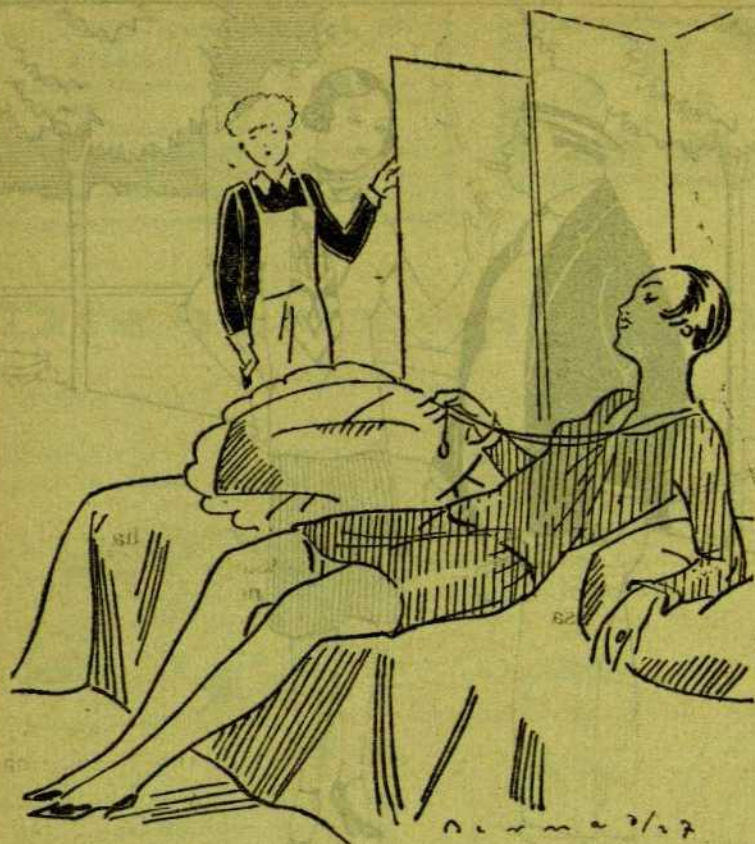
Sant Nasari!

CLOROFINA

Vés! Vés-te'n, cuita!

(Cau el teló, mentre el timbre segueix tocant.)

FI DE L'ACTE PRIMER

—S'enyora, senyoreta, sense el seu marit?
—Sí, noia. Em deixa un buit, quan se'n va, que no s'omple pas amb res!

ACTE SEGON

El rebedor de la mateixa torre-
ta; el timbre segueix tocant,
i al cap d'una estona apareix
Clorofina i Quimet, mig ar-
reglats i molt espantats.

CLOROFINA
(obrint la porta)
Vés, dissimula, Quimet...

DON PANCRAÏS
(entrant rabiós)
Una hora i mitja que truco!

QUIMET
(a part)
El «truco» que et clavaré, ja
veuràs!

CLOROFINA
Que no veus que tinc visita?

DON PANCRAÏS
Essent així... Perdona, noia.

CLOROFINA
(a Quimet)

Doncs... com li deia, els pa-
pers, quan vulgui, pot passar-
los a recollir per la casa que li
he dit.

QUIMET
Perdj cuidado, que tot queda-
rà arreglat.

CLOROFINA
(a part)
Déu ho faci!

QUIMET
Com a bon agent de negocis,
ja l'hi arreglaré tan aviat com
pugui.

CLOROFINA
Moltes gràcies.

QUIMET
(donant la mà)
Passin-ho bé. (Se'n va.)

DON PANCRAÏS
Vaja uns negocis et portes,
noia!

CLOROFINA
Em porto el que em ve bé!
Ves aquest!

DON PANCRAÏS
Vaja, noia, no t'enfadis...

CLOROFINA
M'enfado i m'enfadaré. Faig
el que yull!

DON PANCRAÏS
Em sembla que de tu no se'n
pot pas fiar. Aquesta manera de
portar-te em demostra que m'en-
redes!

(Al mateix moment entra en
Quimet, que ve tot sufocat.)

QUIMET
Perdó demano, d'aquesta ma-
nera d'entrar!

DON PANCRAÏS
Perdonat queda.

CLOROFINA
Què desitja?

QUIMET
Es que m'he deixat quelcom.

CLOROFINA
Quin document s'ha deixat?

DON PANCRAÏS
(a part)
Que serà això?

QUIMET
Que m'he descuidat els calça-
tets!

(Patacades, trencadissa, trets i
crits per final.)

TELÓ

C. HAGAL ASTICS

UNA SOGRA MODEL

El marquès consort de Cap-sanes era allò que se'n diu un veritable *corrido*.

El seu aire tenorienc, sos ademanos teatrals i el que era càlida i convincent la seva paraula, havien fet anar enrenou totes les mosses de la rodalia.

Segurament que amb el temps no hauria arribat a ésser res, car els honoraris de la seva mare, vídua, antiga serventa del castell, amb prou feines si arribaven per sostenir la seva vida de drogo.

Però com que tots els pillos tenen sort, valent-se de les seves astúcies aconseguí enredar la ingènua marqueseta de Cap-sanes, fent que aquesta, òrfena i sense ningú que la guiés, s'encatarinés de les seves qualitats físiques, i, passant per sobre els prejudicis humans, deixés de banda l'humil del seu bressol i es casés amb ell.

Als primers mesos de casats tot anava com una seda.

El nou marquès, atret per la formosor escultural d'aquell cos de dona que se li entregava sense restricció, febrós i delirant d'amor, es passava hores i hores al costat de la seva muller.

Però tot ve que cansa, i el nostre marquès, no obstant no poder donar l'abast, cansat de menjar sempre el mateix i enyorant la vida de solter, tornà a ses antigues habituds, i, avui amb la raspa, demà amb la cuinera, passat-demà amb l'ama de llaves, deixà la seva muller completament oblidada.

La pobreta es passava les nits i els dies esperant i desesperant-se, puix el marquès, durant el dia, quasi ni s'acostava per la casa, i, en fer-ho a altes hores de la nit, arribava tan cansat, que, encara no posava un peu al llit, ja quedava completament adormit, i a les manyagues de l'ardent marqueseta responia amb uns roncs que semblava un pollí.

Això durà algun temps, fins que, un dia, la marqueseta, no

podent aguantar més, i no tenint ningú a qui demanar consell, decidí anar a consultar l'assumpta a la seva sogra, l'antiga serventa del castell, qui d'ençà del casament del seu fill amb la senyoreta, vivia al poble veí, d'una rendeta que li havia assignat la seva nora i en una caseta propietat de la mateixa.

La bona serventa rebé la gentil marqueseta amb els braços oberts, als quals s'abandonà aquesta, desfeta en llàgrimes.

—Què et passa, filla meva?— li preguntà, després de calmar-la un xic.

—Ai, mare, sóc molt desgraciada!...

—I això? Que t'ha fet alguna mala passada, el noi?

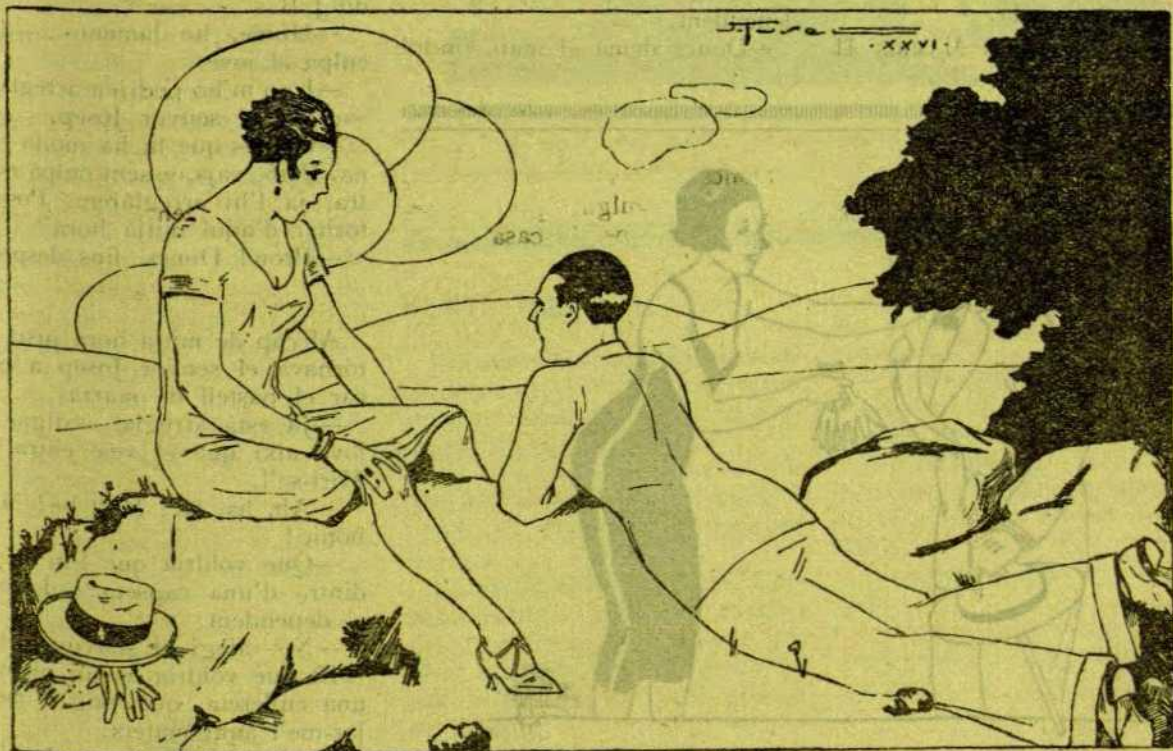
—Ai, no sé com dir-li-ho... Em sembla que ja no m'estima. Ja no fa cas de mi...

—Bé semblava prou enamorat al principi...

—Ai, sí! Al principi, molt, no s'ho pot arribar a imaginar!

—I ara?

—Ara... ara sembla que li fa-

—Toni, cregui'm: estic molt dèbil.

—Vostè necessita un tonificant.

ci fàstic. Ja no... sap? Un dia la minyona, un altre dia la dona del masover... i jo... jo, res, sap?

—Ai, el desvergonyit! Això et fa?

—Això, això!

—I tu, és clar, res...!

—Es clar... Com ho he de fer, pobreta de mi?

La sogra rumià una estona, i, per fi, prenent un posat solemne, contestà:

—Mira, noia: em vols creure a mi?... Tira la capa al *toro*.

—Què és això?

—Res. Ell amb la criada? Tu amb el criat! Ell amb la masovera? Tu amb el seu home!...

—Però, mare, això no es fa!

—No ho fa ell?

—Ell és un home.

—I tu t'has de morir de gana?

—Però, i l'honor de la família?

—Són raons, això... Creu-me a mi... Ell, sense tu, no pot portar al món cap marqueset, i tu, en canvi, per a tenir fills marquesos, no el necessites... Doncs cops al *bullo*!

El consell va ésser seguit i tot anà com una seda.

MAMBIS II

EL SENYOR JOSEP, LA HUMORADA I EL PASTELL ::

El senyor Josep vol celebrar la festa del seu sant patró, i amb tal pensament se n'entra en una de les millors pastisseries de la nostra ciutat, per tal d'encomanar un dolç que fos ben original.

—A la bona de Déu—digué, entrant, el bon home.

—Què se li ofereix?—contestà un dels dependents.

—Volia un pastell, però que fos molt estrany, sap? Una cosa ben original, sí. Perquè, la veritat, a mi les coses m'agraden una mica estranyes, sí, senyor.

—Vostè dirà...

—Voldria... una mena de coca que per sobre estés tota ramdejada, i entre mig de les floretes voldria que m'hi posés les meves inicials; però, això sí, que siguin molt ben fetes, sí. Ah! Les inicials que siguin fetes amb nata.

—I quines inicials són?

—J B—afegí el senyor Josep.

—Serà servit—respongué el dependent.

—Doncs demà al matí vindré

a buscar-lo. Que vol que deixi quelcom per avençat?

—El costum de la casa és cobrar el encàrrecs per endavant.

—Si és servit—afegí el senyor Josep, pagant.—Fins demà.

—Passi-ho bé.

Per fi arribà la festa de Sant Josep, i tot just començaven a obrir les portes de la pastisseria, quan ja el nostre home s'esperava amb gran delit per recollir l'encàrrec fet el dia abans.

—Bon dia—digué, entrant, el senyor Josep.

—Bon dia tingui. Vostè, tan matiner! Però, vaja, no hi fa res. L'encàrrec fet per vostè serà servit immediatament.

I treient un pastell que donava goig de veure, l'hi entregà, dient:

—Què li sembla? Li agrada?

—Home, no està malament; és molt bonic, preciós... Però, què veig! Hi ha una inicial equivocada!

—Com!—desbocà el jove, estranyat.—No havia dit que volia J V?

—No, home, no! Jo havia dit J B.

—Home, ho lamento...—disculpà el jove.

—I no m'ho podrien arreglar?—digué el senyor Josep.

—Oh, és que hi ha molta feina. Però, vaja, essent culpa nostra, ja l'hi arreglarem. Podria tornar d'aquí mitja hora?

—Prou! Doncs, fins després.

Al cap de mitja hora justa ja tornava el senyor Josep a cercar el pastell de *marras*.

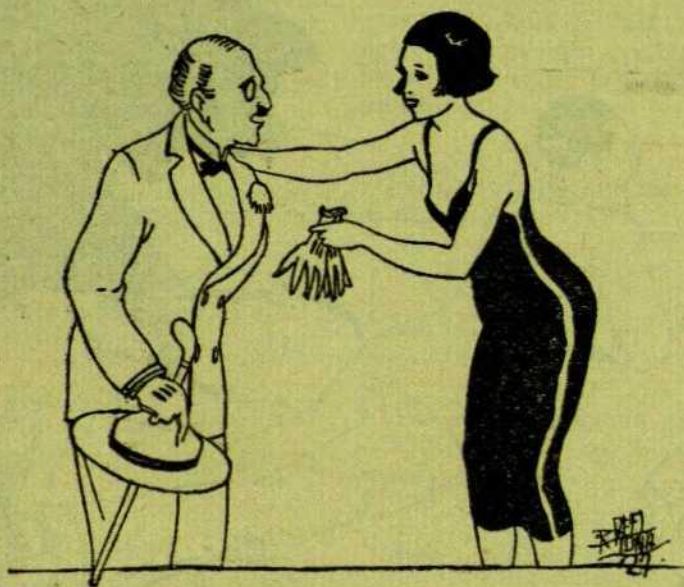
—Ja està arreglat—digué el jove així que el veié entrar.—Miri-se'l.

—Ah, ha, ha! Molt bé! Molt bonic!

—Que voldria que l'hi posés dintre d'una capseta?—demana el dependent.

—No—afegí el senyor Josep.—El que voldria és un platet i una cullereta, que vagi a menjar-me'l aquí mateix.

El dependent, a aquestes hores, encara deu estar amb la boca oberta.

—Avui no puc rebre'l, senyor Pere...

—I això? Per què?

—Es allò, sap? Ve com ve...

CONEIXEMENTS INTERESSANTS

(HUMOR ANGLES)

El bigoti mai no pot sortir de la cara. La ciència ha demostrat que l'únic lloc on pot néixer i desenrotllar-se és en el llavi superior.

Els homes tenen la barba sota del bigoti. Les dones la tenen una mica més avall.

Els naturals de Suïssa no poden posar-se les sabates sense ajupir-se.

En els dies freds, si al fonògraf no se li dona corda de tant en tant, arriba a parar-se. El mateix succeeix en els dies de xafogor.

Una meuca pot jugar al tresillo sense perjudici de sa honorabilitat.

★ ★ ★

UN ACUDIT

Hi ha gent que té mania amb els esclaus d'en Foronda. Dels cobradors i conductors dels tramvies tothom n'ha de dir quelcom. A nosaltres no ens comouen, però sí ens distreuen.

Un cobrador, especialment, el número X..., home trempat, xerraire i que sempre en té una per dir, és d'allò més divertit que corre, i volem explicar-ne una.

El tramvia estava a punt d'arrencar. Un viatger amb cara de pagès, carregat de paquets, tenia un peu a l'estrep i l'altre a terra, sense decidir-se a pujar.

—Va a Gràcia?

—Sí, senyor.

—Així, deu passar pel Passeig de Gràcia.

—Es clar!

—Hi cabré, a dintre?

El cobrador perdé la paciència i, arrapant-se a la campaneta, va cridar:

—Rest a l'ús de la paraula i es suspèn la sessió.

—I com l'ha trobada el metge, senyoreta?

—No ho entenc. Ha dit que em trobava molt carregada de pit, però que estava molt bé!

MENYS MAL

Un matrimoni anglès, en viatge de nuvis en el Marroc, varen avançar massa i van caure presoners d'una tribu rebel.

La dona va ésser tot seguit enviada a la tenda del caïd. I l'home va ésser posat a treballar la terra.

Va venir allò de sempre. Correspondència amb la família dels presoners per obtenir pàfies; resposta i a les tres setmanes la parella va ésser posada en llibertat.

Quan marit i muller, l'un al costat de l'altre, es dirigien cap

el més proper poblat, ocupat per les tropes, el pobre anglès va exclamar:

—Pobra esposa meva! Quina trista aventura! Mentre aquests bandits no t'hagin deixat...

—No t'entenc!

—Que d'aquí nou mesos no en tinguem un record desagradable...

L'angleseta va abaixar els ulls.

—No en tinguis cap por, maridet meu. M'han tractat com un xicot.

★ ★ ★

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINKO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

EL PASO DE LAS TERMO-
PILAS

Lema:

«El adulador ensalza, y el
bacalao, en salsa también.»

LORD WITTY

Ya se nos acuesta el buen tiempo. Ya los abrigos hacen nuesa. Ya los rusos no sirven gota. (Por esto Maeztu los mira con tanta prevención.) Ya las fulanas de abrigo no egrescan y el corrido busca las frescas. Ya los granos hacen la guitza. Ya se acuesta el tiempo en que todo el mundo hace la guitza a los médicos especialistas en morenas (¡En que es tiempo de ver-ano!) Ya viene el tiempo ideal para ventilar cuestiones. Ya estamos casi bien en el tiempo en que un herbolario es muy bien visto. (Porque ven-tila, ¿aben?) Ya vienen las golondrinas y las gaviotas (viajes a la escollera por 20 céntimos). Ya vienen las flores con aquella constancia y con ellas Carmen Flores. Ya...

(A propósito: la colonia estiuencia de Viladecabres de Dalt, ¿en qué se semeja a la actriz Vera Vergani cuando niega haber perdido pafias en Barcelona? En qué Vera...niega.)

Ya deben saber que a Sagarra le ha tocado el recibir con esto del «Còmic». Han partido peras y él se ha quedado a las cajas. Un servidor, que también es poeta, lo siente hasta el cabo de arriba. ¿Es que dudan de que soy poeta? ¿No recuerdau aquella poesia en 23 cantos y virolla premiada con la Coliflor de Honor en los Juegos Horticolas de Massanet de Cabrenys? La primera estrofa hace así:

«El mec que està enfigassat,
no està per brocs, té el pap ple,
i si té un cop amagat,
la llesca, barrut, vol fé...
I fa l'anec, i fa embuts...
i la patota li fan
i no s'hi veu de cap ull...
i al darrera, ai, sí, li van
amb un flubiol sonant...»

¡Con decirles que Marquina traducirlo y no se vió con corazón!

Y ya que garlamos de poesia, a ver si saben un estanco en qué se parece a una familia a las dos de la tarde.

Pues en que están-co...miendo.

Le leído que este estío será de moda ir con trajes de lona. Esto, que se lo han empescado los modistos ingleses, es más viejo que sudar en verano.

¡Con decirles que aquí ya tenemos un pueblo que desde el año del escoror... Ba-da-lona! ¡A ver!

Y ahora necesito ir a cambiar el agua del canario. Ya disimularán, ¿eh? Apa.

BUENDIA Y GASSOL

ANUNCIOS BREVES

— Criada dócil, para cuidar artrítico y demás quehaceres, se desea. Agua

corriente en todos los cuartos. — *Bético*, 42.

— Cambiaría querida expansiva y zurda, por un cabriolet 5 H.P. nuevo de trinka. — *Bético*, 64.

— Hetaira, 40 años, algo usada, pone su profunda experiencia a disposición de las novatas. — *Bético*, 1,202.

— Cambio rubia sentimental por morena en buen uso que sepa hacer paela valenciana. — *Bético*, 24.

— Canario flauta se ofrece. Es natural de Las Palmas y ha tocado la flauta en el Liceo. — *Bético*, 222.

— Viuda jamona desea perro cariñoso. — *Bético*, 331.

— Pobre, acreditado, traspasa puesto en la puerta de Belén por 2,000 duros. — *Bético*, 1411.

— Discursos y brindis. Los hace por encargo un ex diputado a Cortes sin trabajo. — *Bético*, 1,261.

MUSA LIBRE

POEMA DE «VANGUARDIA»

Una esquila,
y otra
y otra.
Comás Solá,
Gaziel,
1,600 gacetillas
y papel,
mucho papel.
Un director,
otro,
otro,
telegramas a granel,
anuncios verdes,
mandanga
y un gavadal de papel.

PUIG Y FERRAGUT

UN POETA NUEVO DE
TRINCA

Hemos descubierto un poeta espata-rante. No se crean pas que es tarre-gada, no: es un poeta con todos los ets y uts, un poeta de una facilidad tan fácil que se parece a un vecino de Sos. (Sí, hombres: en que a todo el que llega le hace ver Sos.)

Veán, para que veán que no garlo por pavería, este verso que se acaba de em-pescar, dedicado a una modista de Pa-lautordera:

«En la calle de Urgel
hi vive la Joana,
que tiene una malaltia
que le dura una semana.
Tiene, el lunes, mal de camás,
el martes la pollanguera,
el miércoles la sanguangua

y el jueves la borrachera;
el viernes, irritación,
y el sábado tercianas,
y el domingo, ves por donde,
se cura las almorranas.»

¿Eh? ¿Qué tal? Esto, leído a corre-cuita, no hace mucha gracia, pero si se lee 30 ó 40 golpes, hasta llega a calar. Con la música que le ha endiñado V. Hagner y cantada por el tenor K. Rallini, que tiene poca voz pero desagradable, la composición se hace de aquello más pesada.

Felicitemos al poeta I. Cropsis por sus éxitos.

GACETILLA

(Para uso doméstico)

Juan Oros Panoli, ha denunciado a la «poli» que le han afeitado un caballo, con el que pensaba ir a una partida de caza.

¡Sin el caballo de Oros se ha perdido la partida!

Ayer fué admirado en la Rambla un coche de punto inglés.

¡Por algo somos cosmopolitas!

Por haberle dicho sudada a doña Transfiguración Moral y Material, fué llevado a la «elega» un fulano que se dice Pep. Le acusan de haber faltado a la Moral.

El industrial señor Recolons, del ramo de los fideos, ha ido a ver a la «poli», denunciando que le habían quitado una alhaja y rogando que no se busque al ladrón.

A la cuenta, la desaparecida era su raspa, que no sabía una papa de guisar, ni planchar, ni nada, y le birlaba las pafias.

Una alhaja, vaya.

Don Sisenando Guerra ha perdido uno de sus dos botines, y nos dice que des-confía de encontrarlo.

Es muy natural. El que pierde no se queda nunca «con el botín de Guerra».

Cantares

Lema: «Mira qué tal!»

Si un día yo te quisi
y tu madre lo supió,
la culpa la tienes tí
de no casarte con yo.

Niñas, si queréis casaros,
haced tal como yo os digo:
al primero que os hable,
agarradlo del melico.

—O ell o jo hi som de massa. No podem partir-nos el teu amor. Un del dos hi sobra.
—Ai, ai, no ho trobo!

CAPRICI

El senyó Adell, de Vallmoll,
i en Ripoll, de Calafell,
solters, i amb diners a doll,
han llogat, no lluny del Coll,
un xalet com un castell.
No és cap cadell en Ripoll,
i l'Adell no és poll ni vell;
però en Ripoll i l'Adell
tenen ara un ull de poll

al bell mig del seu cervell...
Tot perquè els hi fa trontoll
la que els serveix, una pell
que tallat porta el cabell,
i, ensenyant fins a genoll,
té als dos fets un capdell.
Es l'Adell qui mou soroll,
i en Ripoll la vol per ell;
i amb tan grandios desgavell,
té, el veïnat, a un, per foll,
i a l'altre per un masell.

Si segueixen de corcoll
i no esmenen el cartell,
els veïns faran consell
per demanar que en el Coll
està de més tant tropell.
I, ves per on, un cistell
que no es renta amb sabó moll
i els mostra un xic de serrell,
fa rodar de capgirell
a l'Adell i a en Ripoll!

RODA-SOQUES

—Li està bé l'hongo, senyor Pau.

—Sí, no m'està malament.

—El jaqué li és una mica curt, però és elegant.

—Es de quan feia teatre d'aficionats.

—En diades així, tot el que és negre, surt.

—S'ha de fer patxoca.

—Ja que els teatres són tancats, s'han d'aprofitar les funcions religioses.

—Enguany, nosaltres hem visitat quaranta dos monuments.

—Caram! Es tot un *record*!

—Només li diré que la meua dona ha quedat cansada per més de quinze dies. Els ulls de poll se li han rebel·lat i no pot donar un pas més.

—El dissabte, però, tot es va normalitzar altra vegada.

—Jo, d'amagatotís, i per fer la pau, vaig anar al «Talia» a veure l'estrena de «La Reconquista».

—Gra fort?

—No apta per a senyoretes!

—Tira peixet!

—Sal i pebre i dallonses i riure.

—Després d'uns dies tan en-sopits, és allò que convé. Jo, pensant fer una «francesilla», vaig anar a l'Espanyol.

—I què?

—Què? El caos! Em varen endossar *ocho capítulos de la vida y milagros de los huérfanos sin hogar*.

—Devia sortir-ne aclaparat?

—Si en sortir arplego l'Amichatis, faig un escarment!

—Un meu cosí va anar al «Goya» i diu que el debut de la Xirgu va constituir un esdeveniment. «La princesa Bebé», d'en Benavente, el va engrescar.

—Un amic meu que va anar al «Barcelona», m'ha dit que

«Mecachis, qué guapo soy!», de l'Arniches, és un devassall d'alegria i que n'hi ha per trencar-s'hi.

—Ara ens manca anar a l'«Olympia», per poder parlar amb coneixement de causa d'aquell home amb estómac d'estruç, que menja discs de fonògraf, bombetes elèctriques, claus de ganxo, paperetes d'apremi i armaris de lluna.

—La setmana entrant parlaré d'aquest fenomen i de la companyia Mèlia-Cebrian.

—I de teatre català, què?

—Miri: si em vol creure a mi, dissimuli i faci com aquell que no li va ni li ve. Un dia, amb més calma, ja li treurem els drapets al sol.

DE LA REALITAT E DEL SOMNI ::

Facècia esdeuvinguda en l'any MDCXIII a una dona que va somniar una mala cosa, e de la sua realitat.

Sempre que es somnia dormint, e que també se somnia despert, encara que se somniïn truites, no són truites, ni tal aca ni tal barraca. E per açò, jo, rumiada la mostra, ací dix:

Bé t'haurà succeït, volgut llegidor, somniar que (per exemple t'ho dich) et bastonegen en

EL MARIT EIXERIT

—Dóna'm, cuita, que no perdi el tren.

—Tè; però no facis com l'altre dia, que no vas perdre el tren, però vas perdre els elàstics.

una cama, e tot e essent un somni, en despertar-te notes que en realitat et fa mal la part bastonejada; no essent altra cosa que una mala posició tot dormint.

Doncs així li succeí a la Damiana, dona enllaçada en matrimoni e dona força badoquera.

Açò és: En nit calda del mes d'agost, després de tancar les gaylines e los poylastres e les poyles e los poylets al corral de la masia, anà a jóch la pagesola e badoquera Damiana, en companyia, açò sí, del seu marit, en Geroni, ab aqueyla fe de los bons matrimonis.

E vet ací que mentre dormia e roncau lo marit, se derpertà la muyler ab sobresalt, per un fort dolor que sentia. E, tota esglaiada, tocà e cridà el marit, perquè es despertés; e així que eyl obrí los uyls, dix-li eya:

—Ai, Geroni meu! Quin somni he tingut, ai!

—E què has somniat, ma bona muyler?

—Ai! Veuràs... que, jo... tal volta pensant en les gaylines e poylastres e poyles e poylets nostres, he somniat que, estant-me ajaçada damunt l'herbei de l'horta, se m'apareix un gegant, e mostrant-me una poyla viua e grossa, tant si voletz com si no voletz, me l'ha feta menjar... tota sencera! E ara jo sento dolor en lo voltant dels lhavis e per tota la boca. E açò prou que m'estranya, car, essent un somni, ne sia realitat el fer-me mal.

E lo marit, que havia rumiat, així dix-li:

—Això que has somniat non m'estranya, car entench la causa, sí; e t'ho diré; però abans perdona'm, que non ho he fet a posta. Açò és: veuràs que, aquesta nit, en la meua nerviositat, ara tombant-me per ací, ara tombant-me per aylà, m'he trobat, mentre tu... badaues, entaforada en la teua badoqueria... una mà meua!

—Ah! Vet ací la poyla del gegant!

—Sí, bona Damiana. Mes... una cosa no em cap a la barretina, açò és: com redimoni podies sentir dolor, en romandre la meua mà ben quieta?

—Molt ase n'ets, Geroni, en

—T'estimo com si fossis filla meua!

—Vaja una manera d'educar les criatures que tens tu!

açò de la quietesa; car, si bé romania així la teua mà, non estarien los dits, e ab la teua nerviositat, com tu me dix, gratyariem ses ungles, causant, com bé pots comprendre, el meu dolor. Ai! Bona l'has feta, Geroni, e non he tornis més amb açò...

—No, Damiana, no, e... vina'm ací, amor meu, e... dormim per esvaïr el mal somni e la mala cosa; e així esperarem, en lo nou jorn, l'esmorzar d'una bona e real poyla; e ben escaldada l'apanyarem, perquè ens faci bon profit...

Tal retòrica agradà a la Damiana e féu la mitja riayleta.

E, ben estrets e abraçats marit e muyler, s'adormiren com uns lirons.

Així fineix la facècia de la dona que va somniar e de la realitat e del somni.

FRA ANSELM TAROT

GAT ESCARMENTAT, AMB UNA VEGADA NO EN TÉ PROU :: ::

Una soltera es confessa. Unicament un pecat greu pesa sobre la seva consciència i se'n confessa avergonyida. Una nit no pogué resistir el neguit que sentia i va permetre que el seu promès... etc.

El confessor, sever, demana:

—Quantes vegades?

—Una sola, pare.

—Menys mal! Per una vegada tan sols, reseu un parenostre i una salve.

Però la noia dubta i per fi s'atreveix a demanar tímida-

ment:

—Pare! Si digués dos parenostres i dues salves, m'hi deixariau tornar una altra vegada?

—Apa, Isaac, apreta més.
—No puc. Porto sis culleretes de cafè a l'armilla.

(De Le Journal Amusant)

Ell.—El capità Cook era un hmoe admirable! Si hagués arribat a viure fins avui, hauria fet sensació!

Ella.—Oi tal! Ara tindria cent noranta vuit anys!

(De Table Talk.)

—No es mogui, que vaig a cercar socors.

(De Pêle Mêle)

Ella.—Tu ets partidari del matrimoni?

Ell.—Molt! Només em molesten els marits...

(De Parisiana.)

—Que passarà si els sudistes segueixen avençant?
—Dones... que es convertiran en nordistes.

(De Le Journal.)

—T'atreviràs a negar que en Pau t'ha besat?
—No ho sé pas. El vestíbul estava tan fosc!

(De Sans Gêne.)

—Vol binocles?

—No. Un periscopi.

(De Life)

—M'ha promès regalar-me un collar amb tantes perles com anys tinc. I jo que m'he amagat vuit anys!

(De Le Journal Amusant.)

—Oh! No veurem la mar.

—Per què?

—Parquè diuen que està desmuntada.

(De Pêle Mêle)

TERCERILLES

A L'Havana, un senador ha presentat un projecte demanant que el fiscal que demani la pena de mort contra un acusat, sigui qui s'encarregui d'executar-lo. Ignoràvem que a L'Havana els parlamentaris fossin tan bromistes.

Copiem d'un diari americà:

«Rosalie Jones acaba de acceptar como marido al señor senador Clarence C. Dill, de Washington, D. C.

La novia ha prometido, ante las autoridades competentes, amar, honrar, consolar y cuidar de—y a—su marido.

«To love, honor, comfort and keep» dice la fórmula pronunciada.

Queda suprimido el infinitivo «obedecer».

«To obey».

Ara falta saber si s'obligarà el marit a l'obediència.

No fa gaire temps, es llegia en una agència de Figueres el següent anunci:

«Salen coches para Rosas los lunes, miércoles, viernes y demás días de la semana.»

Diàleg innocent:

—Que és de vostè, aquest noi?

—No, senyor. És d'una cosina meua.

—Doncs trobo que s'assembla a vostè.

—Sí. Ja hi té una tirada, ja!

En R... va fer una revista que Déu l'hagi perdonada.

—Que tal, noi?—li preguntà un amic

als pocs dies de sortir.—Es ven força?

—Molt. Com el pa.

—A pes?

En R... el va plantar, empipat.

—Saps, en Roc?—deia en P.... a una amigueta.—Està molt malalt. L'han operat...

—Sí? I què té?

—Li han tallat el coll...

—Oh!

—Just. Això mateix.

Un anunci de *El Diluvio*:

«Faltan maquinistas para caballeros.»

Serà una combinació nova?

Una pregunta i una resposta:

—Tu i ta germana, sou filles de la Plaça de l'Angel?

—Som bessones i filles de la mateixa Baixada!

En Ramonet C..... està empipat amb la seva sogra. I no saben per què? Perquè aquesta s'interessa per la seva salut.

Cada dia li pregunta tres vegades per telèfon com se troba, li envia espcífics, li regala dotzenes d'ous...

«Be—diran vostès.—I per això s'enfada? És un malagrat!»

No. És que en Ramonet ha sabut que una gitana va pronosticar a la seva sogra «que moriria dues setmanes després del seu gendre...».

La R.... L.... va visitar el local d'una germandat en el moment que la Directiva estava reunida en junta.

I la xicoteta, veient que no s'atreveix a asseure's, digué:

—Em sembla que per una dona no és natural que estiguin tan temps drets tots els membres de la Directiva!

Un marit confiat atrapa, en tornar a casa, el seu millor amic amagat dessota el llit matrimonial.

I, tot indignat, li diu:

—Ja en tens de sort, ja, de deure'm diners, que, si no, ja series mort!

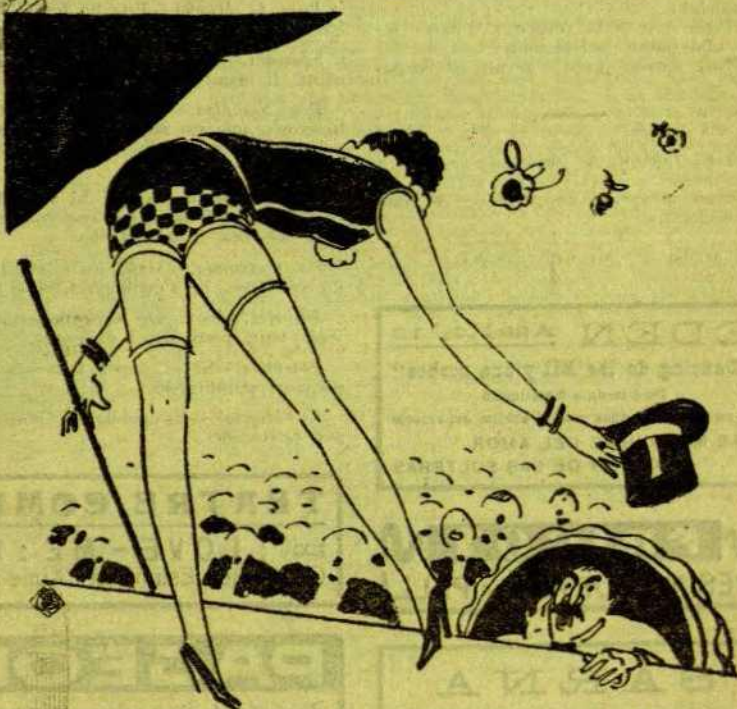
Full de calendari:

La dona es veu que ha de 'sè

per força una mala peça;

a Adam varen fer-l'hi expressa,

i ni així li va anar bé.

—Senyors, no insisteixin. Repetir cada nit quatre vegades, cansa molt.

DEPILATORI BORRELL

L'únic que treu en un minut el pèl fíes la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Veuja en perfumeries a 3:50 ptes. pot

A una senyoreta anglesa que venia de Madrid li varen encolomar un *sleeping* en el qual hi havia un home.

—Ai, ai!—feia l'encarregat del vagó-llit.—No sé com es poden haver equivocat!

Però mirant la llista de passatgers, ho comprengué de seguida. El senyor no era altre que en Trinitat M.....

A l'agència això de Trinitat els havia semblat nom de dona...

Una noia entra en una botiga de roba blanca i diu al dependent:

—Vol fer-me el favor de treure'm falduilles i pantalons?

El dependent encara riu.

A Caçadors, el senyor M.... va fer la pau, a caramboles, amb un company que sempre el guanyava.

I, tot satisfet, exclamà:

—Yo sólo soy feliz cuando me vengo!

I els altres, vinga riure.

En un teatre on s'hi feia una pel·lícula baturra, varem sentir cantar aquesta jòtica:

«Cuándo nos veremos, maño,
como los pies del Señor,
uno encima del otro
y un clavico entre los dos?»

I les nenes hi reien...

Judicial:

—I no se'n dona vergonya d'haver seduït una pobra treballadora?

—No, senyor jutge: jo no sóc orgullós.

De *El Liberal*, de Madrid:

«Joven inexperta desea señor de edad y posición...»

Si arriba a tenir experiència!

EDEN Asalto, 12

"Dancing de las Mil y una noches"

De 6 tarda a 8 matinal

A un quart de dues nit, el sublim espectacle

LAS MANICURAS DEL AMOR

EL CAÑÓN DE LAS SOLTERAS

FRICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente la cura el

ANTISARNICO MARTI

VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17 y Farmacias

—Si no em poses un piset, Manel, no farem res.

—No pot ésser, noia, costa molt el que em demanes.

—Ca, home! Anirem al CHARLOT: Princesa, 32, i com que ho fan a plaços, mai és tan carregós, i a més tenen uns mobles espantosos i barats.

Correspondència

Tres de Bastos.—Uva! El seu treball reuneix les tres «ces»: caló, curt i conomic.

Pera en dulce.—Vatua el mundo malo! Lo esquinamos en señal de protesta!

Pura G. Huasa.—Ens ha fet el mateix efecte que si ens raspallessin el melic.

Sómimes.—Ara, en aquest precís moment, li estan fent el manec.

Pep Samals.—Home, francament, hi ha coses que no són per dites. Ara, si vol fer-les, mentre les faci d'aniagat, no renyirem.

Xanet.—No sé pas què hi veu! Hi ha coses que val més no remenar-les... I això dels ous és una d'elles.

La Catxonda.—Això, quan en Pallardó era jove, ja s'estilava. Calculi!

Manel.—No. De cap manera. Pot anar fent, però sense exagerar.

Potralisa.—Si el paper fos més finet, podríem aprofitar-lo.

K. Minutos.—Es publicarà, amb algunes estisorades.

Nas d'escàndol.—No hi ha res pitjor que l'enveja. Si fóssim envejoses, l'hi publicaríem. Però afortunadament no ho som. I se'n va al cove.

Pau Pou Pi.—I ara, pau! No veu que això, de tan mansoi que és, embafa!

Mambis II.—Anirà. Ara, que no li diem quan ni com.

John Wullferc Aca.—No fa per casa. El final és mansoi.

C. Hagal Astics.—Sí, senyor. Els hi posarem. Endavant.

Roda-soques.—Sí, home, sí. Té gràcia i anirà.

Pescador de perles.—No tingui aquest geni, home. No recorden ço que diu, però ho buscarem i li contestarem. Un descuit el pot tenir tothom.

Patakada.—Posi's tranquil i segueixi un règim.

Calumet.—Prou que l'entenem: no cal que s'hi escarrassi. No hi ha res a fer.

Bal-Bol.—El seudònim és molt original. Però dona la pega que el treball que envia no en té res.

Paiet.—Si ho té per costum, el respectem. Però valdria més que aprenguéss a tocar la ocarina.

P. P. T.—Home! Hi ha coses que penjades semblen bosses! Potser sí que acabarà per enredar-nos!

Sócrates II.—Passi per ca sa el dia que pugui...

Manel.—Ja som a Sans! Per què no ho escriu directament a ella? No sé per què vol enredar-nos.

Un escamat.—Que escriu amb preservatiu, vostè?

Reverend.—Deu ésser molt graciós això que ens escriu... però no li veiem la gràcia.

Tres suats.—I el treball també ho és, de suat. No ho dubti.

Pep Samals.—No sabia pas què dir-li.

Una hetaïra sentimental.—Ai, nena! Valdria més que es dediqui a les labors propies de su sexe!

Sómimes.—No, senyor. No hi tenim ni gota d'intervenció.

Nas d'escàndol.—Fariem un negoci com en Robert amb les cabres! Passeu!

Un corrido.—Potser és un xic massa escabros! I quan nosaltres ho diem!

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

TEATRE COMIC

Exit: LOVE - ME: Exit

Quiéreme: Estima'm: Aime-moi

PAGEOL

desinfecta las vías urinarias

TEATRE ESPANYOL

C.ª Sampere-Bergés

LA REINA DEL MERCAT

Orquestrina "COLUMBIA"

Especialidad en l'execucio de tota clase de Balls moderns

Per a Contractes

Calabria, 69, 1.º-3.º

IDEAL MEUBLEE

CARRER GINJOL, 3 (Plaça Teatre)
Teléfono 1186 A.

Montat amb tots els avenços moderns
Llits de metall: Cambres de bany: Calles-
fació, telèfon particular, etc.: Magnífiques habitacions a 5 pesetes

Juegos Florales

Preciosa novela de
Joaquim Belda, il·lus-
trada per Oxymel

UNA pta.

MEUBLÉE CATALUÑA

ENTRADA POR ARENAS, 4
Y ESCUDILLERS, 65

Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en
todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Cadena, 1

Mil Pessetes

al que presenti OAPSULES DE SANDALO
millors que les del Dr. PIZÀ, de Barcelona, i
que curin més aviat totes les malalties urinà-
ries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent
Premiades amb Medalla d'Or en tantes Exposicions com s'han
presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reials Aca-
dèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions cientí-
fiques, reconeguent-li aventatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona

I principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

ATENCIÓN! Al sortir del Teatre, es
natural que tingueu ganes de fer
treballar les dens davant d'una
taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4 : TEL. 2791-A

que la trobareu al vostre gust, a
part que econòmica. Tota classe
de mariscs, fiambres i vins de
les millors classes. Per encàrrecs,
: : : ningu ho fa millor : : :

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Bar-
celona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon
privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la mo-
derna. - Calefacció central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Calefacció
central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habi-
tacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del
teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

Guerra als escorxadors!

Es maten els remats de cabres pel
mòdic preu de DUES PESSETES, amb
la Lotion Ladil, l'única
que no taca ni perjudica, conservant el bosc amb el mateix bon estat que
abans de l'invasió.

CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

MÉDICOS Y BOTICARIOS

Curiós llibre de sàtires, contes, epígrames, narracions
i altres coses. Preu : 5 pessetes

VÍAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SAN- GRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas en- fermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamen-
te por todos los médicos que los cono-
cen y merecen la absoluta confianza
de todos los que los han usado pues
unánimemente reconocen que en ca-
sos crónicos, difíciles y tenaces, tra-
tados durante mucho tiempo son toda
clase de medicamentos con resultados
nulos o nulos, mediante los MEDICA-
mentos del doctor Soivre se curaron
pronto y radicalmente de sus en-
fermedades.

VÍAS URINARIAS. — **Blenorragia**
(gargafiones) en todas sus manifesta-
ciones, uretritis, prostatitis, orquitis,
sistitis, gonorrea, etc., del hombre,
y vulvitis, vaginitis, metritis, uretri-
tis, sistitis, anisitis, flujos, etc., de la
mujer, por crónicas y rebeldes que
sean, se curan pronto y radicalmente
con los CACHETS del doctor Soivre. Los enfermos se curan
por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de son-
das, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la
presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

5'50 PUNTAS CAJA.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La
ruina de los pastores : MATACABRAS RAPID, a
la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias
lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA

Es cura radicalment amb el
SULFUREO CASABERO RONYA
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De ven al: Comte de l'Assalto, 56
Centros d'Espectacles

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes hi-
gièniques alemanyes de les millors
marques. — Sense rival. — Proveu-les i
us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—Bé, dona! A qualsevol se li acut això de besar la criada!
 —Es que aquest mes havem canviat set vegades de minyona!